USTAVNO SODIŠČE
REPUBLIKE SLOVENIJE
Beethovnova ulica 10
1000 LJUBLJANA

VLAGATELJICA ZAHTEVE: **OBČINA ANKARAN**, Jadranska cesta 66, 6280 Ankaran

ki jo zastopa:

USTAVNO SODIŠČE RS
SPREJEMNA ŠT. - OSEBNO
PREJETO 03 -11- 2026 - PO POŠTI
- PO FAXU
ODDANO NA POŠTO
DNE 20
1 KRAT 13 PRILOG Podpis:

ODVETNIK
MAG. MIHA ŠIPEC
SPECIALIST
CIVILNEGA IN GOSPODARSKEGA PRAVA
TER PRAVA INTELEKTUALNE LASTNINE
1000 LJUBLJANA
ČUFARJEVA ULICA 3

ZAHTEVA ZA OCENO USTAVNOSTI IN ZAKONITOSTI

Uredbe o državnem prostorskem načrtu za celovito prostorsko ureditev pristanišča za mednarodni promet v Kopru (Uradni list Republike Slovenije št. 48/2011 z dne 24.6.2011)

in:

P R E D L O G

za združitev oz. skupno obravnavanje
z zadevo Ustavnega sodišča št. U-I-52/26

- 1 x
- priloge (izpodbijani akt in druge dokazne listine)
- pooblastilo

I.

Vlagateljica te zahteve za oceno ustavnosti in zakonitosti je Občina Ankaran, torej samoupravna lokalna skupnost, ki je legitimirana za vlaganje tovrstne ustavne zahteve z določbo 9. alinee 1. odstavka 23.a člena Zakona o ustavnem sodišču[1]. Skladno s cit. določbo ZUstS vlagateljica vlaga to zahtevo preko njenega »predstavniškega organa«, torej Občinskega sveta Občine Ankaran. Le-ta je dne 19.3.2026 sprejel sklep o vložitvi zahteve za oceno ustavnosti in zakonitosti **Uredbe o državnem prostorskem načrtu za celovito prostorsko ureditev pristanišča za mednarodni promet v Kopru**[2] ter je hkrati pooblastil zakonitega zastopnika vlagateljice župana g. Gregorja Strmčnika za vložitev takšne ustavne zahteve na Ustavno sodišče Republike Slovenije. Vlagateljica trdi, da je v tem primeru zagotovo izpolnjen tudi nadaljnji pogoj za vložitev ustavne zahteve, ki ga zadnji del določbe 9. alinee 1. odstavka 23. a člena ZUstS določa z dikcijo:

> »če se posega v ustavni položaj ali v ustavne pravice samoupravne lokalne skupnosti«.

Izpodbijana uredba je Državni prostorski načrt (DPN), izdan na podlagi Zakona o umeščanju prostorskih ureditev državnega pomena v prostor[3], ki določa, da državni prostorski načrti spreminjajo, dopolnjujejo ali nadomeščajo akte občinskega prostorskega načrtovanja. Kadar se na podlagi državnega prostorskega načrtovanja to zgodi, pa je poseženo v celo vrsto izvirnih občinskih pristojnosti iz 21. člena Zakona o lokalni samoupravi[4], zlasti v pristojnosti glede načrtovanja prostorskega razvoja in izvajanja ukrepov na področju poseganja v prostor, omogočanja pogojev za gospodarski razvoj občine, glede upravljanja občinskega premoženja, skrbi za varstvo zraka, tal, vodnih virov, kmetijskih zemljišč ter nasploh varstva okolja, itd. Vse omenjeno izpodbijani DPN jemlje iz rok in pristojnosti vlagateljice zahteve na ogromnem področju celih 327 hektarjev ozemlja Občine Ankaran. To pa pomeni, da izpodbijani DPN odvzema ali vsaj zelo bistveno omejuje zelo številne vlagateljičine z zakonom določene občinske pristojnosti na več kot tretjini ozemlja Občine Ankaran. Vlagateljica ob tem poudarja, da se s prostorsko ureditvijo iz izpodbijanega DPN, ki bo poglavitni predmet te ustavne zahteve,[5] prostorsko ureja tudi morski del območja Občine Ankaran, kar potencialno zelo škodljivo vpliva na celotno vlagateljičino ozemlje in na življenje vseh njenih prebivalcev. Ob takem stanju bi pogoj iz zadnjega dela določbe 9. alinee 1. odstavka 23.a člena ZUstS moral biti štet za izpolnjenega. Tako bi moralo biti nenazadnje že zato, ker njegovo izpolnitev v zelo podobnih – in celo manj drastičnih – primerih potrjuje konstantna sodna praksa Ustavnega sodišča RS. Tudi za predmetno ustavno zahtevo vlagateljice Občine Ankaran bi npr. morala veljati obrazložitev, ki jo je v povsem istovrstnem primeru izpodbijanja nekega drugega DPN

---

[1] Uradni list RS št. 15/94 in nasl. – v nadaljevanju cit. kot "ZUstS"

[2] Uradni list RS št. 48/2011 z dne 24.6.2011 – v nadaljevanju cit. kot "Izpodbijana uredba" ali "Izpodbijani DPN ali tudi "DPN Luka Koper"

[3] Uradni list RS št. 80/2010 in nasl. – v nadaljevanju cit. kot "ZUPUDPP"

[4] Uradni list RS št. 94/2007 in nasl. – v nadaljevanju cit. kot "ZLS"

[5] Več o tem bo navedeno in obrazloženo sicer v nadaljevanju te ustavne zahteve ...

s strani Občine Postojna Ustavno sodišče RS podalo s sledečo 17. točko odločbe št. U-I-164/14 z dne 16.11.2017:

»Izpodbijani državni predpisi se nanašajo na področja načrtovanja prostorskega razvoja, skrbi za varstvo vodnih virov ter opravljanje varstva okolja, na katerih občina po drugem odstavku 21. člena ZLS opravlja izvirne naloge oziroma ima na teh področjih z zakoni določene pristojnosti. DPN lahko v te občinske naloge posegajo, saj ZUPUDPP določa, da DPN spreminja oziroma dopolnjuje občinske prostorske akte (četrti odstavek 3. člena). Glede na to je procesna predpostavka iz devete alineje prvega odstavka 23. člena ZUstS izpolnjena.«

II.

Izpodbijana Uredba je stopila v veljavo dne 9.7.2011, torej je bila sprejeta in uveljavljena (že) v letu 2011. Vendar pa vlagateljica zoper izpodbijani DPN vlaga zahtevo za oceno ustavnosti in zakonitosti podzakonskega akta na podlagi 23.a člena ZUstS, ki glede uveljavljanja ni omejena s kakršnimikoli roki. Pravno stanje je tu torej bistveno drugačno kot npr. pri vlaganju pobud za oceno ustavnosti in zakonitosti podzakonskega akta, ki jih določba 3. odstavka 24. člena ZUstS omejuje na vložitev v roku enega leta od uveljavitve akta. Nekaj več časovne oddaljenosti med uveljavitvijo izpodbijane Uredbe in vložitvijo te ustavne zahteve na pravice vlagatelja torej ne bi smelo v ničemer negativno vplivati. Ne glede na takšno jasno pravno stanje pa vlagateljica nekaj več zamika med uveljavitvijo izpodbijanega akta in časom njegovega izpodbijanja s predmetno ustavno zahtevo lahko pojasni z zelo utemeljenimi razlogi za navedeni zamik. Prvi razlog je že v tem, da je bila vlagateljica te zahteve Občina Ankaran ustanovljena z odločbo Ustavnega sodišča RS št. U-I-114/11 z dne 9.6.2011, torej zgolj en mesec pred uveljavitvijo izpodbijanega DPN dne 9.7.2011. Polno procesno sposobnost s konstituiranimi občinskimi organi in zastopniki pa je vlagateljica te ustavne zahteve pridobila šele z dnem 1.1.2015, torej tri leta in pol po uveljavitvi izpodbijane Uredbe. Kljub takemu pravnemu stanju je skupaj z 825 drugimi ustavnimi pobudniki Občina Ankaran že v letu 2012 vložila pobudo za oceno ustavnosti in zakonitosti zadevnega DPN (šlo je torej za ustavno pobudo, in ne za zahtevo !). Vendar pa je bila s sklepom Ustavnega sodišča št. U-I-169/12 z dne 13.11.2014, s katerim je bila navedena ustavna pobuda zavržena, Občini Ankaran v njenem takratnem pravnem stanju pravica nastopati v postopkih pred Ustavnim sodiščem RS generalno odklonjena:

»Občina Ankaran še ni pravna oseba, zato sama po sebi ne more biti nosilec pravic, obveznosti in pravnih koristi. Ustavno sodišče je v sklepu (...) sprejelo stališče, da je njen trenutni položaj ustanovljene, a še ne delujoče občine pravno varovan, kolikor je to potrebno za zaščito tega položaja. Za tak primer pa v obravnavani zadevi ne gre. Zato Občina Ankaran ne izkazuje lastnosti, da bi lahko bila udeležena v postopku pred Ustavnim sodiščem (...).«

S sklepom Ustavnega sodišča RS št. U-I-169/12-6 z dne 13.11.2014 sicer ni bila zavržena zgolj ustavna pobuda Občine Ankaran, pač pa tudi ustavne pobude vseh ostalih 825 ustavnih pobudnikov (prebivalk in prebivalcev Ankarana) zadeve št. U-I-169/12. Razlog za zavrženje je bil pri ostalih 825 ustavnih pobudnikih sicer drugačen

in je zadeval stališče sodišča, po katerem naj izpodbijani DPN Luka Koper ne bi imel neposrednega učinka na pravice, pravne interese oziroma pravni položaj posameznih občanov Občine Ankaran.[6]

Čeprav gre za podatke o postopku zoper DPN Luka Koper, ki je že zaključen, zgoraj povzeti potek postopka v zadevi št. U-I-169/12 po mnenju Občine Ankaran nikakor ni brez pomena (tudi) za vlagateljičino aktualno izpodbijanje te iste uredbe. Vlagateljica se na te podatke sklicuje najprej zato, da bi poudarila dolgoletno množično nasprotovanje Uredbi o DPN Luka Koper s strani ljudi in subjektov, ki so s takšno pravno ureditvijo prizadeti v njihovih zelo bazičnih pravicah. Povzetek preteklih postopkov pa je potreben tudi zato, da se že vnaprej izniči morebiten ugovor v smislu nekakšne »prekludiranosti« vlagateljice glede njenega sedanjega izpodbijanja DPN-ja iz leta 2011. Morebitni tak ugovor bi bil zagotovo lahko le neutemeljen. V nobenem postopku pred Ustavnim sodiščem RS ali katerimkoli drugim sodiščem o DPN Luka Koper namreč nikoli ni bilo sprejete nobene vsebinske oz. meritorne odločitve. Vse odločitve, vključno s tisto iz sklepa Ustavnega sodišča RS št. U-I-169/12, so namreč bile izključno in glede vsakega od 826 takratnih pobudnikov zgolj postopkovne (o zavrženju ustavne pobude).

III.

Vlagateljica te ustavne zahteve Občina Ankaran je bila, kot rečeno, ustanovljena dne 9.6.2011, konstituirana pa z dnem 1.1.2015. Najkasneje takrat je vlagateljica pridobila vse pravice občine. Pridobila je torej tudi pravico iz 9. alinee 1. odstavka 23.a člena ZUstS z zahtevo za presojo ustavnosti in zakonitosti izpodbijati vse v času vlaganja ustavne zahteve pravno veljavne predpise ali splošne akte, ki posegajo v pravice in pristojnosti ter naloge Občine Ankaran kot lokalne skupnosti. Po mnenju vlagateljice takšna pravica lokalne skupnosti obstaja brez kakršnihkoli omejitev glede tega, kdaj je bil izpodbijani pravni akt sprejet, kdaj se ga je lokalna skupnost odločila z ustavno zahtevo izpodbijati, ter prav tako brez omejitev glede razlogov, s katerimi lokalna skupnost utemeljuje neustavnost ali nezakonitost pravnega akta, ki ga z ustavno zahtevo izpodbija. V okviru navedenega je bila (ter še vedno je) vlagateljica Občina Ankaran z zahtevo za oceno ustavnosti in zakonitosti upravičena izpodbijati tudi DPN Luka Koper, in to z njeno poljubno izbiro časa oz. trenutka, v katerem bo to storila. To je bila Občina Ankaran nedvomno upravičena storiti tudi v primeru uničenja obsežnih kmetijskih zemljišč na njenem območju zaradi vdora slane vode zaradi gradbenih in melioracijskih del, ki so bila opravljena na podlagi navedenega DPN Luka Koper v letu 2025. Navedene okoliščine, ki so se v vsej drastičnosti pokazale šele v letu 2025, so predstavljale povod ali morda »trigger« za vložitev **zahteve za oceno ustavnosti in zakonitosti DPN Luka Koper, ki jo je Občina Ankaran vložila dne 20.3.2026 in se obravnava v zadevi Ustavnega sodišča RS št. U-I-52/26**.[7]

---

[6] Gl. 3. in 4. točko sklepa USRS št. U-I-169/12 z dne 13.11.2014

[7] V zadevi Ustavnega sodišča št. U-I-52/26 gre za drugo – oziroma časovno za prvo – izpodbijanje istega DPN Luka Koper. Zadevi pa sta vsebinsko in proceduralno istovrstni in vlagateljica predmetne zadeve zato predlaga združitev zadev oz. vsaj skupno obravnavanje.

Glede na pravno stanje, v katerem njeno vlaganje zahtev za presojo ustavnosti in zakonitosti podzakonskih aktov časovno ni vezano na kakršnekoli roke, po mnenju vlagateljice ni nobenega dvoma, da se vlagateljica ustavne zahteve (lahko) sklicuje (tudi) na okoliščine, ki so podane (šele) v času vlaganja ustavne zahteve oziroma v času odločanja Ustavnega sodišča o njej. Karkoli drugega ali drugačnega je pravno nevzdržno tudi in še zlasti v primeru izpodbijanega DPN Luka Koper, ki je zelo kompleksen prostorski akt z relevantnostjo za posamično odločanje tekom že preteklega desetletja in pol ter (če akt ne bo odpravljen) za bodoče odločanje v času čez mnogo let ali celo mnogo nadaljnjih desetletij. Bolj konkretno povedano: v zadevi št. U-I-52/26 se vlagateljica seveda lahko sklicuje na škodljive posledice vdora slane vode na kmetijska zemljišča ankaranskih kmetov, ki se je zgodil v letu 2025, torej mnogo po sprejetju izpodbijanega DPN. Ko ustavno zahtevo zoper DPN Luka Koper Občina Ankaran (lahko) vlaga v letu 2026, se je pri tem seveda upravičena sklicevati tudi na sodno prakso Ustavnega sodišča RS, ne glede na to, da morda gre za sodno prakso iz časa po uveljavitvi izpodbijanega akta. Navedeno se je zgodilo tudi v zadevi št. U-I-52/26. V njej vlagateljica tiste ustavne zahteve njeno trditev o neustavnosti in nezakonitosti DPN Luka Koper utemeljuje (predvsem) s stališčem, po katerem sprejeti prostorski akt ni bil usklajen med vsemi potrebnimi državnimi nosilci urejanja prostora. Ministrstvo za kmetijstvo Republike Slovenije je dne 23.7.2010 namreč podalo negativno mnenje na predlog DPN Luka Koper, s pojasnilom da:

> »ne more izdati pozitivnega mnenja k okoljskemu poročilu in predlogu državnega prostorskega načrta, ker načrtovane rešitve neustrezno opredeljujejo nadomeščanje kmetijskih zemljišč.«

Ko je neustavnost in nezakonitost Uredbe o DPN Luka Koper uveljavljala s takšnim argumentom, pa se je Občina Ankaran v ustavni zahtevi št. U-I-52/26 (že) lahko sklicevala tudi na vmes sprejeto sodno prakso Ustavnega sodišča RS iz odločbe št. U-I-164/14 z dne 16.11.2017 v zadevi »Poček«. V navedeni odločbi je Ustavno sodišče postavilo nekoliko ostrejše kriterije za by the book opravljene postopke sprejemanja državnih prostorskih načrtov. Nasprotovanje enega izmed državnih nosilcev urejanja prostora je namreč ocenilo kot že sam zase zadosten razlog za razveljavitev tam obravnavane Uredbe o DPN za vadbišče Slovenske vojske Poček pri Postojni. Takšno presojanje postopka sprejemanja državnih prostorskih načrtov je Ustavno sodišče v odločbi »Poček« utemeljilo s sledečo argumentacijo:

> »ARSO je v postopku sprejemanja Uredbe o vadišču izdala dve negativni mnenji (...). Do zahtevane dopolnitve strokovnih podlag v nadaljevanju ni prišlo. Iz stališča Direkcije za vode je razvidno, da iz obstoječih strokovnih podlag in gradiv ni bilo mogoče ugotoviti skladnosti s predpisi s področja upravljanja z vodami, Vlada pa je enostransko zaključila, da je pripravljavec po usklajevalnih sestankih in korespondenci z ARSO ugotovil, da se lahko gradivo za DPN šteje za usklajeno, s čemer ni izkazala upoštevanja mnenja ARSO. Izpodbijana Uredba o vadišču je glede na navedeno v neskladju z navedenima določbama ZUPUDPP, posledično pa tudi s tretjim odstavkom 153. člena Ustave, po katerem morajo biti podzakonski predpisi in drugi splošni akti v skladu z ustavo in zakoni. Ustavno sodišče je zato Uredbo o vadišču razveljavilo.«

IV.

Pravna situacija v zgoraj povzeti zadevi Ustavnega sodišča RS št. U-I-52/26, kjer je vlagateljica Občina Ankaran zahtevo za presojo ustavnosti in zakonitosti DPN Luka Koper vložila v marcu 2026 (poplavljena kmetijska zemljišča), je v osnovi identična s pravno situacijo predmetne zadeve iz novembra 2026. »Trigger« je sicer seveda različen in pri predmetni zadevi ne gre za poplavljanje kmetijskih zemljišč. Gre namreč za projekte podaljšanja II. pomola in **projekte izgradnje privezne ploščadi za tankerje velikih dimenzij ter ureditev lokacije za pretovarjanje naftnih derivatov, kemikalij in utekočinjenega naftnega plina (UNP), oboje na lokaciji zahodno od zaključka II. pomola Luke Koper** (ter s tem v bistvu povsem na sredi Koprskega zaliva). Da se navedeni projekti pripravljajo, je vlagateljica izvedela iz listine družbe Luka Koper d.d. z naslovom »**Projektna naloga za izdelavo projekta idejne zasnove za izgradnjo novega priveznega mesta za tankerje zahodno od zaključka Pomola II**«. Glede na navedbo na njeni prvi strani je bila ta projektna naloga izdelana v aprilu 2023. Kot bo natančneje obrazloženo v nadaljevanju gre vsebina tega projekta lokacijsko, dimenzijsko in tehnično daleč izven česarkoli, kar bi omogočala kakršnakoli racionalna pravna razlaga izpodbijanega DPN. V segmentu pretovora UNP gre ta projekt celo povsem izven tistega, kar je v DPN sploh omenjeno.[8] Kljub temu pa navedena projektna naloga iz aprila 2023 že na precej uvodni 3. strani izrecno navede:

> »Naložba je prostorsko opredeljena v Državnem prostorskem načrtu (...).«

Informacija o navedenem projektu, ter o sklicevanju na DPN Luka Koper kot o njegovi domnevni pravni podlagi, je za vlagateljico seveda pomenila nadaljnji »trigger« za presojo in morda izpodbijanje navedenega DPN. Ob tem pa je vlagateljica ugotovila, da privezno mesto za tankerje v izpodbijani Uredbi omenja izključno le določba 4. odstavka 16. člena, ki ureja sledeče:

> »Območje privezov za terminal za tekoče tovore se izvede zahodno od drugega pomola (...). Privezno mesto za tankerje se izvede s samostojno privezno ploščadjo na morju, ki omogoča obojestranski istočasni dostop dveh tankerjev. Pristajalni pomol je predviden kot dvojna pretakalna ploščad.«

To je vse. Nobene merske enote ali količine, niti glede dolžine, širine ali višine pretakalne ploščadi, in niti glede samega tankerja, ki ni definiran niti glede dolžine, širine, nosilnosti, ničesar. Takšno skrajno amorfno opredelitev iz 4. odstavka 16. člena izpodbijanega DPN pa navedena projektna naloga šteje za pravno podlago za nič več in nič manj kot za izgradnjo priveznega mesta, ki da mora omogočati:

- **dvojni privez tankerjev dolžine do 300 metrov** in istočasno delo pri pretovoru obeh tankerjev,
- privez ladij od 2.000 do **90.000 DWT**, in

---

[8] In še mnogo več kot to: glede na dokument "Stališča do pripomb podanih v času javne razgrnitve dopolnjenega osnutka DPN za celovito prostorsko ureditev pristanišča za mednarodni promet v Kopru", MOP, št. 35008-9/2006- MM z dne 13.5.2010, so pripravljalci Uredbe v odgovorih na pripombe javnosti mnogokrat izrecno zagotavljali, da pretovor UPN sploh ni predmet zadevnega DPN ...

- eventualno kasnejšo umestitev opreme za **pretovor UPN** in povezovalnega cevovoda z zaledjem.[9]

»Pravna razlaga«, na kakršni temelji navedena Projektna naloga, iz povsem amorfne opredelitve v DPN-ju izvaja priveze za konkretizirane ogromne tankerje dolžine do 300 metrov in nosilnosti 90.000 DWT. Pri tem pa že sama Projektna naloga[10] opisuje bodoče privezno mesto, kjer se, kot je izrecno navedeno, »**v prihodnosti načrtuje privez tankerjev večjih dimenzij od sedanjih**«. Kaj točno naj bi to pomenilo, ni jasno, glede na »razlago« izpodbijanega DPN, na kakršni temelji navedena Projektna naloga, očitno lahko karkoli, torej ne zgolj tankerji dolžine do 300 metrov, pač pa tudi npr. največji trenutno obstoječi tanker z imenom »Seawise Giant« z dolžino 458,45 metrov in nosilnostjo 564.000 ton.

Vlagateljica s predmetno ustavno zahtevo seveda ne uveljavlja neustavnost in nezakonitost navedene Projektne naloge iz aprila 2023. Zato bo vlagateljica le na kratko opisala precej bizarno dogajanje, v katerem je Republika Slovenija oziroma njeno Ministrstvo za infrastrukturo formalni dostop do te Projektne naloge in Programa razvoja Luke Koper za obdobji od 2021 do 2025 ter za od 2026 do 2030, kjer naj bi bili ti projekti potrjeni s strani Vlade RS, poskušalo vlagateljici preprečiti kar s sklicevanjem na nekakšne »poslovne skrivnosti« Luke Koper. S tem v zvezi vlagateljica vodi postopek na podlagi Zakona o dostopu do informacij javnega značaja (ZDIJZ),[11] v posledici katerega bodo sodišču lahko naknadno dostavljene nadaljnje z navedeno Projektno nalogo povezane listine. Tudi če to morda ne bo mogoče, pa že sama Projektna naloga iz aprila 2023[12] povsem jasno dokazuje tisto, kar uveljavlja vlagateljica (seveda v postopku zoper DPN in ne zoper Projektno nalogo), namreč izrazito **neustavno odprtost izpodbijane Uredbe za arbitrarno razlago v (skorajda) kakršnokoli smer, v katero si razlagalec zaželi priti**. Takšno stanje pa pravno situacijo predmetne zadeve spet zelo približa situaciji iz vlagateljičinega izpodbijanja istega DPN v zadevi št. U-I-52/26. Tudi situacijo, v kateri nek pravni akt omogoča odprto arbitrarnost, je Ustavno sodišče RS namreč že razglasilo za neustavno. Navedeno se je zgodilo z odločbo Ustavnega sodišča RS št. U-I-155/11-13 z dne 18.12.2013, v kateri je zavzeto sledeče zelo jasno stališče:

> »**Eno od načel pravne države zahteva, da so predpisi jasni in določni, tako da je mogoče ugotoviti vsebino in namen norme**. (...) **Načelo jasnosti in določnosti predpisov med drugim zahteva, da so norme opredeljene jasno in določno tako, da jih je mogoče izvajati, da ne omogočajo arbitrarnega ravnanja ter da nedvoumno in dovolj določno opredeljujejo pravni položaj subjektov, na katere se nanašajo**.«

Stališče, po katerem nejasna in nedoločna vsebina izpodbijane Uredbe omogoča arbitrarnost in je Uredba posledično v nasprotju (vsaj) z 2., 14., 22. in 23. členom

---

[9] Vse tri navedbe so na 6. strani cit. Projektne naloge Luke Koper d.d. iz aprila 2023.
[10] Gl. str. 5.
[11] Ta postopek je trenutno v fazi ponovljenega postopka po razveljavitveni odločbi Informacijskega pooblaščenca Republike Slovenije št. 090-371/2026/9 z dne 15.10.2026
[12] Ki je kot takšne ni mogoče zanikati, že zato, ker je na 17. str. navedeneih kar 11 izdelovalcev te Projektne naloge, od česar 8 iz sfere Luke Koper d.d. in dveh celo iz sfere Republike Slovenije oz. Uprave RS za pomorstvo.

Ustave RS, v konkretnem primeru ne more omiliti ali celo izničiti možnost in dolžnost razlagalca prava pravo pač razlagati. Odprta možnost za arbitrarnost, ki je ni mogoče odpraviti niti z razlago prava, je namreč vgrajena že v samo vsebino izpodbijane Uredbe, in to v mnogo njenih določb, najbolj izrazito še zlasti v sledečo »carte blanche« arbitrarnosti iz 1. odstavka 126. člena:

> »Pri realizaciji državnega prostorskega načrta so (...) **dopustna tudi odstopanja od lokacij** posameznih terminalov znotraj območja pristanišča, od maksimalnih **globin** in **mer** (...), od **maksimalnih gabaritov in namembnosti objektov** ter od strešnih kritin in tehničnih rešitev, določenih s to uredbo, če se v nadaljnjem podrobnejšem preučevanju prometnih, ekonomskih, tehnoloških (...) tržnih, programskih in drugih razmer poiščejo rešitve, ki so primernejše (...).«

Takšna določba seveda omogoča vse in karkoli, v primeru tankerskega priveza kot triggerja predmetne ustavne zahteve tudi povsem odprto pot do sredi Koprskega zaliva parkiranega 458 metrov dolgega tankerja »Seawise Giant« oziroma dveh 300 metrskih tankerjev, vsakega na eni strani priveza. Izpodbijani DPN sicer vsebuje še celo vrsto določb, ki omogočajo povsem odprto arbitrarnost glede dejanske gradnje in dogajanja na njegovi podlagi. Takšno je npr. že nadaljevanje cit. 1. odstavka 128. člena. Izrazita neustavna arbitrarnost je nenazadnje vgrajena tudi prav v 16. člen izpodbijanega DPN, ki glede terminala za tekoče tovore in tankerskega terminala dopušča kar sledečo arbitrarnost:

> »(10) Število transportnih vodov do rezervoarjev se lahko poveča ali zmanjša v skladu s tehnološkimi in logističnimi pogoji za pretovor tekočih goriv.
>
> »(11) Kapacitete obstoječih in prestavljenih cevnih transportov se lahko povečajo, če se povečajo skladiščne kapacitete rezervoarjev na Srminu.«

Pravkar navedene določbe izpodbijane Uredbe, množica v tej ustavni zahtevi že prej navedenih, ter v bistvu celotna Uredba kot taka, je torej očitno in izrazito neustavna glede na odločbo Ustavnega sodišča RS št. U-I-155/11-13 z dne 18.12.2013, ki, naj bo ponovljeno, zahteva:

> »**da so pravne norme opredeljene jasno in določno tako, da jih je mogoče izvajati, da ne omogočajo arbitrarnega ravnanja ter da nedvoumno in dovolj določno opredeljujejo pravni položaj subjektov, na katere se nanašajo.**«

V.

Izpodbijana Uredba je bila dne 24.6.2011 sprejeta ter dne 9.7.2011 uveljavljena v vsebini, ki je v vseh bistvenih delih enaka vsebini osnutka Uredbe, o katerem se je v času med 16.10.2009 in 15.11.2009 vodila javna razprava, o kateri je bil nato izdan dokument »Stališča do pripomb, podanih v času javne razgrnitve dopolnjenega osnutka DPN za celovito prostorsko ureditev pristanišča za mednarodni promet v Kopru«, št. 35008-9/2006-MM z dne 13.5.2010. Pregled navedenega dokumenta

pokaže »sodelovanje javnosti«, ki je bilo v izrazitem nasprotju tako s pravico do sodelovanja pri odločanju v javnih zadevah iz 44. člena Ustave RS kot tudi in še zlasti v nasprotju z ratificirano Konvencijo o dostopu do informacij, udeležbi javnosti pri odločanju in dostopu do pravnega varstva v okoljskih zadevah (Uradni list RS št. 62/2004 MP – v nadaljevanju cit. kot »Aarhuška konvencija«.[13] Tudi v zvezi s tem vlagateljica trdi, da je izpodbijana Uredba neustavna in nasprotujoča navedeni ratificirani mednarodni konvenciji na način, ki ga je kot neustavnega in nezakonitega Ustavno sodišče RS že ugotovilo. Navedeno se je zgodilo z odločbo št. U-I-441/18-23 z dne 6.7.2022. V njej je sodišče najprej opredelilo splošno pravilo glede udeležbe javnosti po Aarhuški konvenciji:

> »Člen 8 Aarhuške konvencije določa minimalne postopkovne standarde, ki jih morajo države pogodbenice zagotoviti z namenom, da omogočijo učinkovito udeležbo javnosti pri pripravi izvršilnih predpisov in drugih splošnoveljavnih pravno obvezujočih normativnih aktov, ki lahko pomembno vplivajo na okolje: ti standardi so: (1) dovolj dolgo časovno obdobje za učinkovito udeležbo; (2) objava osnutka akta oziroma drug način, da je osnutek dan na razpolago javnosti: in (3) možnost dajanja pripomb.«

V konkretnem primeru, ki ga je v zadevi št. U-I-441/18 obravnavalo, in v katerem je tam izpodbijani pravni akt razglasilo za neustavnega, pa je Ustavno sodišče RS pravkar povzete principe nato konkretiziralo s sledečim zaključkom:

> »V nasprotju z navedenim pa je, če se po opravljeni javni obravnavi osnutek dopolni s povsem novimi bistvenimi rešitvami, s katerimi javnost poprej sploh ni bila seznanjena in zato nanje ni mogla reagirati. V takem primeru gre za kršitev zahtev po učinkoviti vključitvi javnosti v postopek priprave in sprejemanje predpisa, ki lahko pomembneje vpliva na okolje.«

S tem v zvezi vlagateljica trdi, da se je s stališča učinkovitega sodelovanja javnosti v postopku sprejemanja DPN Luka Koper zgodilo celo še nekaj hujšega kot v cit. zadevi št. U-I-441/18. V slednji je bilo učinkovito sodelovanje javnosti onemogočeno zato, ker so bile »nove bistvene rešitve« vnesene v postopek po že zaključeni javni razpravi. V primeru DPN Luka Koper pa artikuliranih rešitev, ki bi bile enoznačne ter bi preprečevale arbitrarnost odločanja, v postopku sploh nikoli ni bilo. Javnost ni mogla učinkovito sodelovati zato, ker (nikoli) ni imela na voljo artikuliranega predmeta odločanja.

Povedano z zgoraj izpostavljenim primerom: **da bosta na podlagi zadevnega DPN sredi koprskega zaliva lahko istočasno privezana dva 300 metrov dolga tankerja za prevoz in pretovarjanje naftnih derivatov, kemikalij ter utekočinjenega naftnega plina (UNP), javnosti v postopku sprejemanja DPN sploh nikoli ni bilo predočeno**. To pa je še hujše kot če bi bila, kot v situacija a la zadeva št. U-I-441/18, javnost o tem zgolj prepozno informirana. Za odločitev, kakršna je bila sprejeta v

---

[13] Da je šlo za "sodelovanje javnosti" daleč izven ustavnih pravil in principov iz Aarhuške konvencije, sledi že iz tega, da je bilo ignoriranih več kot 4.000 podpisov zoper III. pomol ter do so bile praktično vse vsebinske pripombe zavrnjene z "argumentom" da pripomba nasprotuje poslovnim načrtom gospodarske družbe Luka Koper d.d.

zadevi št. U-I-441/18, bi v predmetni zadevi zoper DPN Luka Koper – z argumentom a minori ad maius – torej moralo biti še več razlogov ...

DOKAZ (PRILOGE):

- Uredba o državnem prostorskem načrtu za celovito prostorsko ureditev pristanišča za mednarodni promet v Kopru (Uradni list Republike Slovenije št. 48/2011 z dne 24.6.2011)
- sklep Občinskega sveta Občine Ankaran št. SVT.254/2026 z dne 19.3.2026
- odločba Ustavnega sodišča RS št. U-I-164/14 z dne 16.11.2017
- odločba Ustavnega sodišča RS št. U-I-114/11 z dne 9.6.2011
- sklep Ustavnega sodišča RS št. U-I-169/12 z dne 13.11.2014
- Pobuda za oceno ustavnosti in zakonitosti z dne 18.6.2012, o kateri je bil izdan sklep Ustavnega sodišča RS št. U-I-169/12 z dne 13.11.2024
- Zahteva za oceno ustavnosti in zakonitosti v zadevi Ustavnega sodišča RS št. U-I-52/26
- Projektna naloga za izdelavo projekta idejne zasnove za Izgradnjo novega priveznega mesta za tankerje zahodno od zaključka Pomola II«, Luka Koper d.d., april 2023
- dokument »Stališča do pripomb podanih v času javne razgrnitve dopolnjenega osnutka DPN za celovito prostorsko ureditev pristanišča za mednarodni promet v Kopru«, RS Ministrstvo za okolje in prostor, št. 3508-9/2006-MM z dne 13.5.2010
- odločba Informacijskega pooblaščenca RS št. 090-371/2026/9 z dne 15.10.2026
- odločba Ustavnega sodišča RS št. U-I-155/11-13 z dne 18.12.2013
- odločba Ustavnega sodišča RS št. U-I-441/18 z dne 6.7.2022

V Ljubljani, dne 2.11.2026

OBČINA ANKARAN